

Τέρμα στο κυνήγι

Ο άνθρωπος που γελά δεν πυροβολεί ποτέ (K. Loventz)

Φανταστείτε μια σύγχρονη εικόνα σύγχρονου κυνηγιού:

Ένας κυνηγός αραγμένος με όλη του την άνεση σε ένα πέρασμα τρυγωνιών. Έναν τόπο δηλ. που περνούν για αιώνες τώρα αποδημητικά πουλιά κατά χιλιάδες και εξαντλημένα, προσπαθούν να πάρουν μια ανάσα κι αυτός που θέλει να λέγεται «sportsman», στέλλει με το νεοτάτου τύπου δίκαννό του βολές με δεκάδες σκάγια, που σαρώνουν κυριολεκτικά τα ανυπεράσπιστα πουλιά.

Επειδή τελευταία πυκνώνουν τα δημοσιεύματα στον Τύπο με φιλοκυνηγετικό περιεχόμενο, αποφάσισα να μεταφέρω στο χαρτί μερικά ερωτήματα και μερικούς μύθους γύρω από το όλο θέμα.

- Πώς μπορεί να επιτρέπεται σ' έναν κυνηγό να σκοτώνει ένα ζώο ή πουλί τη στιγμή που αυτό ανήκει σ' όλους τους πολίτες της χώρας, πολλοί από τους οποίους θα προτιμούσαν, για παράδειγμα, να το παρακολουθούν ζωντανό μέσα στη φύση;
- Πώς μπορεί να χαρακτηρίζεται μια περιοχή σαν κυνηγετική τη στιγμή που δεν είναι κυνηγοί όλοι οι κάτοικοι;
- Κατά τη γνώμη μου, το κυνήγι σε τοπικό επίπεδο, σαν δευτερεύουσα δραστηριότητα (π.χ. κάτοικοι απομακρυσμένων χωριών) δεν αποτελεί οικολογική καταστροφή, όμως, ποια είναι τα δικαιώματα σ' αυτόν τον ίδιο χώρο του κατοίκου-κυνηγού του αστικού κέντρου, που συχνά διανύει δεκάδες χιλιόμετρα με κύριο σκοπό να σκοτώσει κάτι που δεν του ανήκει;
- Πώς μπορεί να δημιουργούνται εκτροφεία θηραμάτων, όπου ζουν και αναπαράγονται ζώα με μόνο σκοπό τη μελλοντική εξόντωσή τους; Το όλο θέμα είναι απαράδεκτο, γιατί σε μια φύση «υπό διωγμό» το πρώτο πράγμα που θα περίμενε κανείς πως θα γινόταν θα ήταν να μειωθούν, έστω, οι διώκτες και όχι να συνεχιστεί «τεχνικά και ελεγχόμενα» η αναπαραγωγή τους, για να μη λείπει το θήραμα.
- Πώς μπορεί να χαρακτηριστεί διαφορετικά, εκτός από αυθαιρεσία ότι, όπου επιτρέπεται το κυνήγι υποτίθεται ότι γίνεται υπό έλεγχο και δεν επιτρέπεται σε κάθε κυνηγό να σκοτώνει απεριόριστο αριθμό θηραμάτων, αλλά επιτρέπεται η ύπαρξη απεριόριστου αριθμού κυνηγών;

Από κοινωνική άποψη επιβάλλεται η αναλογία κυνηγού-κάτοικου να μην είναι μεγαλύτερη από 1 κυνηγό ανά 100-150 κατοίκους. Θεωρείται ότι:

(α) Υπάρχει έλλειψη ισορροπίας όταν η σχέση αυτή κυμαίνεται μεταξύ

1 κυνηγού: 100 κατοίκους ως

1 κυνηγού: 50 κατοίκους και

(β) Η κατάσταση είναι «κρίσιμη» όταν η αναλογία κυνηγού-κάτοικου είναι μεγαλύτερη του 1 κυνηγού ανά 50 κατοίκους. Τι να πούμε για την Κύπρο με το παγκόσμιο ρεκόρ που κατέχει:

1 κυνηγός ανά 15 κατοίκους!!!

Ένα σύστημα που λειτουργεί με τον νόμο του κέρδους, μας οδηγεί στο ότι κάθε οικολογική συνέπεια μια ενέργειας δεν πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη, γιατί είναι άμεσα κερδοφόρα (Σεβέζο, Μπομπάλ, Τσιέρνομπιλ...). Οι ευθύνες δεν βαρύνουν αποκλειστικά «κάποιους κακούς κυνηγούς» ή «κάποια ανεύθυνα άτομα», αλλά την κοινωνία που τους παράγει και τους διατηρεί.

Ένας μύθος διαδεδομένος πλατιά είναι: «Χωρίς τους κυνηγούς, ο μεγάλος αριθμός αρπαχτικών θα είχε εξολοθρεύσει τα μικρότερα είδη στη φύση».

Φαίνεται ότι οι κυνηγοί ξεχνούν ότι κάθε ζώο στη φύση παίζει τον ρόλο του θύματος και του θύτη και ελέγχει μόνο του τους πληθυσμούς του σε συνάρτηση με την υπάρχουσα τροφή.

Αυτά, βέβαια, σ' ένα οικοσύστημα που δεν έχει διαταραχθεί και όπου οι τροφικές αλυσίδες δεν έχουν διασπαστεί με τη δράση των κυνηγών.

Τελευταία, άρχισε να γίνεται έντονο το πρόβλημα των ποντικών στην Κύπρο. Για να τεκμηριώσω το επιχείρημά μου θα δώσω ένα παράδειγμα από τη Γαλλία (Αρδέννες), όπου το 1967 και 1968 είχαμε 2271 και 3069 εξολοθρεύσεις αλεπούδων («επιβλαβούς θηράματος»).

Σε αναλύσεις που έγιναν σε 476 αλεπούδες βρέθηκαν 445 ποντίκια, 7 λαγοί και 8 πουλιά. Κι αν σκεφτεί κανείς ότι η ημερήσια τροφή μια αλεπούς είναι 20-30 ποντίκια, δηλ. ότι μπορεί να εξολοθρεύει γύρω στα 10.000 ποντίκια τον χρόνο, τίποτε δεν δικαιολογεί πια το κυνήγι τους.

Ένα άλλος μύθος που ακούγεται συχνά είναι ότι μια πιθανή κατάργηση του κυνηγιού θα επιφέρει μια σοβαρή μείωση των εισοδημάτων της κυπριακής οικονομίας. Η εμπορευματοποίηση της φύσης στο φόρτε της, δηλαδή. Η εικόνα που παρουσιάζεται είναι εικόνα γενικού ξεπουλήματος. Τίποτα για το ηθικό και κοινωνικό κόστος. Όλα εκφράζονται στην ψυχρή γλώσσα των αριθμών.

Αλλά για να απαντήσω στο ίδιο πνεύμα, μήπως ξεχνούν:

Τα έξοδα των σχετικών με το κυνήγι υπηρεσιών;

Το συνάλλαγμα που χάνει η χώρα από την εισαγωγή κυνηγετικών όπλων, τις εισαγωγές θηράματος από το εξωτερικό; Τα έξοδα λειτουργίας εκτροφείων; κλπ.

Είναι καιρός να πούμε τέρμα στο κυνήγι, στο κυνήγι που δεν εξυπηρετεί τίποτε παραπάνω από μια εγωιστική διάθεση καταστροφής.

«Είμαστε φυσιολάτρες, είμαστε ορειβάτες»,

λένε οι κυνηγοί. Μα, πώς μπορεί ένας να είναι φυσιολάτρης,

αφού βγαίνει και σκοτώνει ό,τι πιο ακριβό έχει η φύση;

Σταυρινός

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Εντός των Τειχών \(Τεύχος 24\), Δεκαετία 1980-1989, 1987, Λευκωσία, Λευκωσία \(νότια\), Κυνήγι, Οικολογία](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_24:kinigi

Last update: 2020/07/14 17:05

